

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2012 roku

Sąd Rejonowy w Opolu VII Wydział Karny w składzie

Przewodniczący SSR Marzena Drozdowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ewa Stanuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu – nikt, zawiadomieni prawidłowo wokandą

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2012 roku,

sprawy :

S. S. (1) (S.) – syna B. i M. z domu D., urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 maja 2012r w O. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym m-ki B. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości – 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Opolu sygn. akt VII k 109/09 z dnia 6 stycznia 2010r na karę pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 27 marca 2008r do 17 marca 2011r ,

to jest o czyn z art. 178 a § 1 i 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku zaocznego wyczerpującego dyspozycję **art. 178a § 1 i 4 kk w związku z art. 64 § 1 kk** i za to na podstawie **art. 178a § 4kk** wymierza oskarżonemu karę **8 /ośmiu /miesięcy** pozbawienia wolności;
2. na podstawie **art. 42 § 2 kk, art. 43 § 1i 2 kk** orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;
3. na podstawie **art. 49 § 2 kk** orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500,-(pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie **art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust.1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./** zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

UZASADNIENIE

S. S. (1) został oskarżony o to, że , w dniu 23 maja 2012 roku w O. na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym marki B. o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości – 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Opolu sygnatura akt VII K 109/09 z dnia 6 stycznia 2010 roku na karę pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 27 marca 2008 roku do 17 marca 2011 roku ,

to jest o czyn z art. 178 a § 1 i 4 kk w związku z art. 64 § 1 kk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

S. S. (1) / S./ 23 maja 2012 roku jechał jako kierujący samochodem osobowym marki B. o numerze rejestracyjnym (...) . Poruszał się w O. na ulicy (...) . Został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji . Z uwagi na to, że jechał jako kierujący samochodem na drodze publicznej , a kontrolujący go Policjant powziął uzasadnione podejrzenie, że jest on po spożyciu alkoholu został on poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą przyrządu (...) / karta 1,3 akt/ . Pojazd zabezpieczyła osoba wskazana przez kierującego.

Wynik pierwszego badania przeprowadzonego o godzinie 1.24 to 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu . Drugie badanie z godziny 1.42 dało wynik 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu . W protokole użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu odnotowano , iż badany oświadczył , że spożył litr piwa / karta 3 akt/ . podpisał przedmiotowy protokół / karta 3 akt/.

Dowód:

- notatka urzędowa, karta 1 akt;
- zeznania świadka M. W. , karta 2 akt;
- wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1) , karta 25 akt;
- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na karcie 3 akt;

S. S. (1) urodził się w dniu 15 października 1985 roku w O. . Jest kawalerem ,ma córkę / karta 25 akt/. Prowadzi działalność gospodarczą / karta 25 akt/ , miesięcznie uzyskuje około 2.500zł / karta 25 akt/. Był dotychczas karany . Za popełnienie czynu z art. 178 a paragraf 1 kk był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 13 lutego 2007 roku , sygnatura akt VII K 1396/06 między innymi na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lata . Zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności . Za popełnienie czynu z art. 178 a paragraf 1 kk był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 19 kwietnia 2007 roku , sygnatura akt VII K 323/07 między innymi na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 lata . Zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności . Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu , sygnatura akt VII K 109/09 orzeczono wobec ww. karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności . Postanowieniem z dnia 15 marca 2011 roku Sądu Okręgowego w Opolu warunkowo zwolniono ww. z okresu próby do 15 marca 2013 roku . S. S. (1) odbywał karę ze sprawy VII K 109/09 od 2 marca 2010 roku do 15 marca 2011 roku .

Dowód:

- personalia oskarżonego na karcie 25 akt;
- karta karna na karcie 6,7 ,57,58 akt;
- dane o oskarżonym na karcie 17 akt;
- odpis orzeczenia , karta 13,14 ,15 ,18-20 akt;
- informacja Sekcji Wykonawczej SR Opole , karta 17 akt;
- opinia sądowo – psychiatryczna , karta 28-32 akt

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii sądowo – psychiatrycznej / karta 28-32 akt/ . Z opinii wynika , iż S. S. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo / karta 32 akt/ . Biegli u ww. stwierdzili objawy zespołu zależności alkoholowej oraz cechy zaburzeń osobowości . Nie znaleźli podstaw , aby kwestionować

poczytalność badanego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu w rozumieniu art. 31 paragraf 1 kk czy art. 31 paragraf 2 kk .

Dowód :

- opinia sądowo – psychiatryczna , karta 28-32 akt ;

W przedmiotowej sprawie w dniu 11 września 2012 roku Sąd Rejonowy w Opolu VII Wydział Karny wydał wyrok nakazowy , sygnatura akt VII K 998/12 . Oskarżony nie złożył sprzeciwu , sprzeciw złożył oskarżyciel publiczny / karta 51-53 akt/.

Oskarżony nie stawiał się na termin rozprawy w przedmiotowej sprawie w dniu 08 listopada 2012 roku . Był wezwany prawidłowo , nie złożył wniosku o odroczenie rozprawy , nie usprawiedliwił swojej nieobecności / karta 62 akt/ . Na podstawie art. 479 paragraf 1 kpk Sąd postanowił prowadzić postępowanie bez udziału oskarżonego , albowiem oskarżony nie stawiał się na rozprawę główną , nie złożył usprawiedliwienia i nie wniósł o odroczenie rozprawy / karta 62 akt/ .

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym / karta 25 akt/ przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu / karta 25 akt/ . Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień /karta 26 akt/. Na podstawie art. 479 paragraf 1 kpk odczytano wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego w tej sprawie / karta 62 akt/ .

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny mocy dowodowej wyjaśnień oskarżonego S. S. (1) stwierdzić należy, że polegają one na prawdzie .

Sąd dał zaś wiarę wyjaśnieniom oskarżonego , w których podaje , iż przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu .Wyjaśnienia te - zbieżne z pozostałym materiałem zebrany w sprawie - zasługują na uwzględnienie i nie sposób im odmówić atrybutu wiarygodności. Z tych też względów wyjaśnienia te zostały uwzględnione w toku dokonywania ustaleń faktycznych i stały się podstawą do odtworzenia rzeczywistego przebiegu wydarzeń. Są zbieżne z zeznaniami świadka M. W. .

Sąd dokonał wnikliwej oceny zeznań występującego w sprawie świadka M. W. .Ww. świadek zeznawał spójnie , konsekwentnie , logicznie , rzeczowo . Istotne jest , iż w zasadniczej kwestii zeznania świadka : –osoby obcej dla oskarżonego , ponadto osoby nie mającej żadnego interesu w zeznawaniu na korzyść lub niekorzyść oskarżonego– były zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie . Zeznania te są zgodne z przyjętym przez Sąd przebiegiem zdarzeń i jako takie w pełni zasługują na akceptację.

W sposób wyczerpujący i w ocenie Sądu dokładny świadek M. W. zdał relację z zachowania oskarżonego w dniu zdarzenia ,ponadto dodał , iż oskarżony został poddany badaniom na zawartość alkoholu w organizmie .

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie dotyczącym osoby oskarżonego, a mianowicie między innymi potwierdzającym dotychczasową karalność oskarżonego /karta 57,58 akt/, odbywanie przez niego kary pozbawienia wolności , a także dokumentom związanym z ustaleniem okoliczności zdarzenia, jakie miało miejsce 23 maja 2012 roku, w szczególności protokołowi użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu / karta 3 akt/, Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione organy i osoby, w granicach ich kompetencji oraz w przewidzianej formie, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziła jakichkolwiek wątpliwości. Strony nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów.

Sąd również dał wiarę wynikom badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu . Zostały przeprowadzone we właściwej formie i przez uprawnione osoby , z czynności tej został sporządzony protokół , który oskarżony podpisał . Nie było podstaw , aby kwestionować wyniki badań / karta 3 akt/. Sąd ponadto dał wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej . Została sporządzono w sposób pełny , rzeczowy , zgodnie ze stanem wiedzy w

danej dziedzinie . Nie było podstaw , aby ww. opinię kwestionować . Strony również nie złożyły zarzutów odnośnie przedmiotowej opinii .

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu bezprawnego, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość nie jest znikoma i czynu tego dopuścił się w sposób zawiniony. Mając na względzie to, że oskarżony jest zdalny do przypisania mu winy i nie zachodzą wobec niego okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną określoną w kontratypach Sąd uznał, że dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 178 a § 1,4 k.k. penalizującego jazdę jako kierujący pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Ponadto oskarżony działał w warunkach art. 64 paragraf 1 kk.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony w dniu zdarzenia jechał jako kierujący samochodem osobowym będąc w stanie nietrzeźwości – mając zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu-0,71 , 0,75 mg/l. Działał w warunkach art. 64 paragraf 1 kk. Z treści art. 64. § 1.kk wynika , iż jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności , będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Opolu , sygnatura акта VII K 109/09 z dnia 6 stycznia 2010 roku na karę pozbawienia wolności , którą odbywał od 02 marca 2010 roku do 17 marca 2011 roku .

Strona podmiotowa czynu opisanego w wyżej cytowanym przepisie ma charakter umyślny, polegający na zamiarze prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości , między innymi w ruchu lądowym. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony swą świadomością objął wszystkie elementy czynu z art. 178 a § 1,4 k.k., miał zamiar kierować samochodem osobowym po drodze publicznej lub w strefie zamieszkania. Zachowanie oskarżonego ponadto wypełniło znamiona strony przedmiotowej czynu opisanego w art. 178 a § 1,4 k.k. , oskarżony był w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k. Jeżeli sprawca czynu określonego w art. 178 a § 1 kk był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. / art. 178 a paragraf 4 kk/.

Zgodnie z art.115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Przez nietrzeźwość należy rozumieć stan, w którym uchwytne jest toksyczny wpływ alkoholu na psychikę kierowcy pojazdu mechanicznego i można stwierdzić u niego zakłócenie funkcji psychomotorycznych na skutek spożycia alkoholu /orzeczenie SN z 9.09.1969.,Rw 958/60/.

Stan nietrzeźwości w/w oskarżonego ustalił funkcjonariusz Policji, który działał na podstawie art. 129 ust. 2 pkt 3 i 8 ppkt a Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym /Dz. U .nr 98 , poz. 602 z późn. zm/.

Policja jest uprawniona do żądania poddania się przez kierującego pojazdem, w stosunku do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mógł kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości, badaniu w celu ustalenia zawartości alkoholu w organizmie, jak też do uniemożliwienia kierowania pojazdem osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości.

Oskarżony został poddany badaniom przy użyciu urządzenia typu AS/ karta 3 akt/ . Pomiaru dokonano dwa razy.

W ocenie stanu trzeźwości oskarżonego zastosowano pośrednią metodę analizy alkoholu we krwi, poprzez badanie wydychanego powietrza. Jest to metoda akceptowana w opiniodawstwie sądowo-lekarskim, a uzyskane wyniki stanowią odpowiednią wartość dowodową. Sposób przeprowadzenia badania pośredniego przez analizę wydychanego powietrza nie odbiegał od wytycznych zarządzenia Nr 16/96 Komendanta Głównego Policji z dnia 4 kwietnia 1996

r. w sprawie przeprowadzenia przez policjantów badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Uzyskany wynik : 0,71 i 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu bezspornie wskazuje na stan nietrzeźwości.

W przypadku wątpliwości co do charakteru prawnego przepisu zamieszczonego w części szczególnej Kodeksu karnego należy uznać, że jeżeli przewidziana w tym przepisie modyfikacja sankcji karnej uzasadniona jest okolicznościami poprzedzającymi określony czyn lub też następującymi po jego popełnieniu, powinien być on traktowany jako instytucja sądowego wymiaru kary. Jeżeli natomiast określone w danym przepisie okoliczności, które rzutują na wysokość sankcji karnej, bezpośrednio powiązane są z czynem i mają znaczenie dla oceny stopnia jego społecznej szkodliwości, należy uznać, że konstytuują one typ czynu zabronionego (kwalifikowany albo uprzywilejowany).

Artykuł 178a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych, a druga część tego przepisu określa typ czynu zabronionego, bowiem okoliczności w nim wskazane związane są ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy, który prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, nie tylko narusza podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji, ale ponadto, nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okazuje lekceważenie dla wyroków sądowych, naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości.

Między art. 178a § 4 in fine k.k. a art. 244 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k./OSNKW 2012/1/6, LEX nr 1102127, OSP 2012/5/50, Biul.SN 2012/1/17-18 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 22/11/.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające i łagodzące zachodzące po jego stronie ujawnione w toku przewodu sądowego. Kierował się dyrektywami i okolicznościami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k.. Tylko taka kara zgodnie z orzecznictwem SN może być uznana za współmierną i sprawiedliwą /wyrok SN, OSNPG 1977/10/78/.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył to, iż swoim zachowaniem oskarżony stwarzał realne i bardzo poważne zagrożenie bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym, czym naraził siebie i innych uczestników ruchu drogowego na szkodę utraty zdrowia lub życia. Sąd miał na uwadze, iż używanie alkoholu przez osoby kierujące pojazdami znacząco obniża bezpieczeństwo ruchu drogowego i staje się przyczyną licznych wypadków, w których giną lub zostają okaleczeni ludzie oraz powstają straty materialne. Dotychczasowa karalność oskarżonego również stanowiła okoliczność obciążającą .

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył to, iż w przedmiotowej sprawie nie było drastycznych skutków działania oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe oraz dyrektywy i okoliczności wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 178 a § 4 k.k. karę **8 /ośmiu / miesięcy pozbawienia wolności .**

Należy podkreślić, iż przy wymiarze kary oskarżonemu, Sąd miał na uwadze potrzebę zapewnienia realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej opisanej w art. 53 § 1 kk (celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonego), jak i prewencji generalnej (pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Nagromadzenie jednak okoliczności obciążających, w szczególności - uprzednia karalność sądowa oraz okoliczności popełnienia przestępstw - nakazywały przy wymiarze kary oskarżonemu dać prymat dyrektywie prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym. Sąd uznał, iż dostateczną represję dla niego stanowić może tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, i to w wymiarze przyjętym przez Sąd. Tylko taka kara może stanowić realnie odczuwalną dolegliwość dla oskarżonego, a z drugiej strony tylko taka kara może też w należyтым stopniu ugruntowywać przekonanie społeczne, iż organy wymiaru sprawiedliwości odpowiednio reagują na podobnie uciążliwe i niebezpieczne naruszenia porządku prawnego.

Z uwagi na wyjątkowy charakter bezwzględnej kary pozbawienia wolności – podkreślić należy, iż Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary warunkowo zawiesić. Okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu świadczą o demoralizacji oskarżonego i jego poczuciu bezkarności. Brak zatem jakichkolwiek podstaw, by przyjąć, że łagodne potraktowanie oskarżonego przez Sąd w niniejszej sprawie będzie wystarczającym i efektywnym środkiem oddziaływania wobec w/w. Co do oskarżonego w chwili obecnej nie można odpowiedzialnie przyjąć prognozy, iż mimo nie wykonania kary nie popełni ponownie przestępstwa.

Tak ukształtowany wymiar kary wobec oskarżonego jest w ocenie Sądu proporcjonalny do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, nie przekracza stopnia jego zawinienia i stąd nie może być uznany za rażąco niewspółmiernie surowy czy łagodny, a przy tym spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec w/w oskarżonego, a także swe zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W przeszłości oskarżony odbywał już kary pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 178 a paragraf 1 kk, ponadto stosowano wobec w/w oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, lecz oskarżony nadal naruszał normy prawne.

Oskarżony ponownie powracając na drogę przestępstwa, dowiódł tym, iż jakiegokolwiek próby oddziaływania wychowawczego wobec niego są zupełnie bezskuteczne i dał wyraz, że lekceważy wymiar sprawiedliwości.

W takich okolicznościach nie ma żadnych podstaw, by przyjąć, iż łagodne potraktowanie go przez Sąd w niniejszej sprawie w jakikolwiek sposób zmusi go do krytycznej refleksji nad jego dotychczasowym zachowaniem na wolności.

Może to uczynić jedynie odpowiednio surowa bezwzględna kara pozbawienia wolności i taka też tylko kara może ochronić – przynajmniej na jakiś czas – resztę społeczeństwa przed kolejnymi podobnymi działaniami oskarżonego na wolności.

Jakakolwiek zaś próba łagodzenia tej kary, w szczególności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania, poczytana mogłaby być jedynie jako rażące naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 69 § 1 i 2 kk – polegające na zupełnie bezzasadnym przyjęciu, iż co do oskarżonego można w chwili obecnej skonstruować jakakolwiek pozytywną prognozę na przyszłość.

Łagodne potraktowanie sprawcy powracającego wielokrotnie na drogę przestępstwa odebrane byłoby przy tym jako wyraz słabości ze strony organów wymiaru sprawiedliwości i nie dałoby się pogodzić z ustawowym nakazem uwzględnienia przy wymiarze kary jej oddziaływania społecznego.

Reasumując, tak ukształtowany wymiar kary wobec oskarżonego jest w ocenie Sądu proporcjonalny do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego, nie przekracza stopnia jego zawinienia i stąd nie może być uznany za rażąco niewspółmiernie surowy czy łagodny, a przy tym spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec w/w oskarżonego, a także swe zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest dolegliwa i nie przekracza konkretnego stopnia winy. Mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, przewidzianego za popełnione przestępstwo. W ocenie Sądu, spełni swoje cele i zadania w zakresie tzw. prewencji indywidualnej, czyli zapobiegnie powrotowi oskarżonego na drogę przestępstwa oraz spowoduje u niego motywację do zmiany postępowania w przyszłości, skłoni do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania.

Stosownie do art. 88 ust.1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. /Dz.U.1997.98.602 ze zm./ dokumentem stwierdzającym uprawnienie do kierowania pojazdem silnikowym jest prawo jazdy określonej kategorii.

Przesłanką stosowania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez oskarżonego. Określając zakres, a także czas trwania środka karnego, Sąd miał na uwadze, stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót oskarżonego do ruchu,

oceniony na podstawie okoliczności przedmiotowej sprawy, sposobu prowadzenia pojazdu, a także rodzaj i wagę naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz okoliczności wskazujące na stosunek oskarżonego do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Miały tu również znaczenie cechy osobowości oskarżonego, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych. Pamiętać jednak należy, że decydującym był stopień zagrożenia dla ruchu ze strony oskarżonego. R. legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy to z braku poczucia odpowiedzialności – z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu. W ocenie Sądu nie było celowe i konieczne orzeczenie środka karnego w surowszym wymiarze. Przemawia za tym zasada indywidualizacji.

Sąd /również doktryna i orzecznictwo SN/ nie uzależnia długości stosowania zakazu prowadzenia pojazdów od zawartości alkoholu we krwi oskarżonego. Alkohol bowiem nawet w niewielkich dawkach powoduje zakłócenia w funkcjonowaniu organizmu, pogarsza się koordynacja ruchu, pogarsza ostrość wzroku, występuje spowolnienie szybkości reakcji. Oczywiście i powszechnie znanym jest, iż im wyższy poziom zawartości alkoholu we krwi powyższe objawy nasilają się. Sąd bierze przede wszystkim pod uwagę cele wychowawcze i zapobiegawcze przy wymiarze środków karnych. Ma na względzie okoliczności wymiaru kary i środków karnych określone w art. 53 § 2 k.k.. Stosuje zasadę indywidualizacji, doświadczenie życiowe i wiedzę z dziedziny psychologii i resocjalizacji. Zbytня represja nie jest warunkiem powodzenia procesu resocjalizacji.

Zastosowany środek karny ma charakter prewencyjny, stanowi zabezpieczenie przed popełnieniem podobnego przestępstwa. Sąd kierując się stopniem pewności prognozy kryminologicznej odnośnie oskarżonego uznał, że wyłączenie go z ruchu drogowego, jako kierującego wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres **4/ cztery/ lat** - jest okresem w pełni wystarczającym i w przyszłości oskarżony swoim zachowaniem nie będzie stanowić zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego.

Niewątpliwie w związku z tym, że oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, odebranie mu pozwolenia na prowadzenie pojazdów jest dla niego najbardziej skuteczną i dolegliwą karą.

Orzeczenie środka karnego z art. 42 § 2 k.k. jest obligatoryjne, nie należy go traktować jako fikcyjny i iluzoryczny. Jest orzekany zgodnie z wolą ustawodawcy.

Nadto na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie **500 /pięćset / złotych** na rzecz funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej .

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania , Sąd przeanalizował sytuację finansowo-rodzinną oskarżonego i stwierdził, iż uiszczenie w/w kosztów będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Ściągnięcie w/w kosztów ewentualnie w drodze egzekucji nie będzie skuteczne.

17 stycznia 2013 rok , SSR Marzena Drozdowska

Zarządzenie :

odnotować w K;

odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć stronie o to wnoszącej ;

za 14 dni od doręczenia , z apelacją , z pismami .

17 stycznia 2013 roku , SSR Marzena Drozdowska

Wykonano , dnia